

နိဗ္ဗာန်

ဘုရား

အခန်း (၁)

"စိတ်ဖိစီးမှုတွေ မပေးကြပါနဲ့ ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဖိစီးမှုတွေ မပေးပါနဲ့ ... ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းတာလေးလည်း လုပ်ကြပါဦးဗျာ ..."

ကိုဘအော်သံကြောင့် Company တွင် ရှိနေသော လူတွေအားလုံးလန့်သွားကြဟန် ရှိသည်။ ။

သို့သော် ထိုသို့လန့်ခြင်းသည် ခဏတာလန့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ company သည် သူ့အလုပ်သူပြန်လုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ပြန်လုပ်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း ဖြစ်သွားကြ၏။

ကိုဘ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ပန်းကြဲမည်ဟု ပြောပြီး ပန်းမကြဲရသောကြောင့် ကိုဘကို စိတ်ကောက်ခဲ့သော ကောင်မလေးကလည်း ကိုဘ ထအော်တွင် သာ တစ်ချက်လောက်ကြည့်ပြီး သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေ၏။

ဒီတော့ ... ကိုဘလည်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဆက်လုပ်ရန် ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်၏။

ဒါပေမဲ့ company ၏ စာရင်းဇယားတွေကို သူ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိသူက မယ်ခင်ဆိုသော သူ့ဇနီးသာဖြစ်သည်။ ။

သူသည် "ခင်"ကိုချစ်သည်။ ။ "ခင်" လည်း "ဘ"ကိုချစ်လိမ့်မည်ဟု အ

စတုန်းက သူယုံခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့ "ခင်"က "ဘ"ကို မချစ်တော့ဟု ကိုဘ ထင်သည်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဘသည် ထအော်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ... ကိုဘသည် ဒီလိုအော်ဖို့ မကောင်းပါ။ သူက အခု လုပ်နေရသော company မှာ သာမန်စာရေးဝန်ထမ်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှာ ကြောက်ရမည့်လူတွေ ရှိသည်။ ပြီးတော့ ... ချစ်ရမည့်လူတွေ လည်း ရှိသည်။ ကြောက်လည်း မကြောက်ရ ချစ်လည်း မချစ်ရသော လူတွေလည်း ရှိပါသည်။

ဒါကတော့ company မှာ စာရေးလုပ်မှ မဟုတ်ပါ။ နေရာတိုင်းတွင် ထိုအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့ ... အလုပ်လုပ်နေရင်းက ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ သူထအော်မိခဲ့ပြီ။ ထိုအော်သံသည် သူချစ်သော "ခ" အတွက်အော်လိုက်သော အော်သံဆိုတာကို သိမည့်သူ တော်တော်ကလေးကို ရှားပါသည်။

"ကိုဘ ... ဆရာက ခဏတဲ့ ..."

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်လောက်ကမှ ခန့်လိုက်သော စာရေးအသစ်က လေးက သူ့ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောသွား၍ "ဆရာဘ"စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း သဘောကောင်းတယ်လူဆိုတော့ ဒီလိုပဲ ခံနေကျမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ "ဆရာက ခေါ်တယ်"ဆိုတာ သူတို့ company က မန်နေဂျာက ခေါ်သည် ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်သဖြင့် ကိုဘက ထိုင်နေရာမှ ထရသည်။

ကိုဘသည် ခင့်အကြောင်းကို ခဏမေ့ထားပြီး သူ့ phone ကိုလည်း

ပိတ်လိုက်ရသည်။ ။

ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ်က ခင်နေပေမယ့် ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့မယ့်အချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့် phone က ထပြီးမြည် နေလို့ ကောင်းပါ့မလား။

ဒီတော့ ကိုဘသည် ခင့်အကြောင်းကိုလည်း ခဏမေ့ထား၊ သူ့ခံစားမှု ကိုလည်း ခဏမေ့ထားလိုက်ပြီး ဆရာအခန်းထဲသို့ သွားလိုက်သည်။ ။

ကိုဘက "ဆရာ"ဟု ခေါ်သော်လည်း ထိုဆရာမှာ ကိုဘထက် (၄)နှစ် လောက်သာ ငယ်ပါသည်။ သို့သော် ... ထိုဆရာသည် ရုပ်ချော၏။ ကို ဘထက် အရပ်မြင့်၏။ စကားပြောလျှင်လည်း ပြုံး၍ ပြုံး၍ ပြောတတ် သည်။ ။

ယောက်ျားတွေထဲမှာ ဆိုလျှင် တော်ရုံမိန်းကလေးက သဘောကျတ တ်သော ရုပ်ရည်မျိုးရှိသူဟု ပြောရလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ။

သူ့နာမည်ကလည်း ကြည့်ပါဦး "ဇော်မျိုးခန့်"တဲ့ ။ တစ်ရုံးလုံးက တော့ သူ့ကို "ကိုခန့်"ဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည်။ သူကလည်း ဒီနာမည်အ တိုင်း "ဆရာခန့်"ဟု ခေါ်တော့ လူတွေ မမြင်ကွယ်ရာ သူ့အခန်းထဲမှာ ခေါ်ပြီး ...

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဆရာခန့်လို့ မခေါ်နဲ့ "

"လေးစားမှုနဲ့ ခေါ်တာပါဗျာ"

"အဲဒါကြောင့် မခေါ်နဲ့ လို့ ပြောတာ၊ ရိုးရိုးပဲပြောမယ် ကျွန်တော် ဒီ co mpany မှာ ခင်ဗျားကိုခင်တယ်၊ ခင်ဗျားက ရိုးတယ်၊ တုံးတယ်၊ အမှားအ ယွင်းများ တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပဲ"

"ဟာ ... ဆရာကလည်း ဗျာ ကျွန်တော်က ..."

"တော်ပြီ ... ကျွန်တော်ပြောတာ မမှန်ဘူးလား"

"မှန်ပါတယ် ဆရာ ..."

"ဆရာ မခေါ်ပါနဲ့ ဆို ..."

"အဲဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ"

"နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ အခါကျရင် ကိုခန့်ပဲခေါ်ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ"

"ဟာ ... ခင်ဗျားက လုပ်ပြန်ပြီဗျာ"

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အားရပါးရ ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ။ အဲဒီနေ့က သူ့ကို ကိုခန့်က ကော်ဖီတိုက်သည်။ ။ သူလို ဘာမှ မဟုတ်သော စာရေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုဂရုတစိုက် စေတနာထားသော ကိုခန့်ကို သူပို၍ ခင်သွား၏။

အခုတော့ သူ့ကို ကိုခန့်က ခေါ်နေပြီ။

သူသည် ... စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုနှင့် ကိုခန့်အခန်းထဲသို့ သွားခဲ့သည်။ ။

ကြောက်စိတ်တော့ မရှိပါ။

ကိုခန့်နှင့် သူသည် တစ်လတည်း လက်ထပ်ထားခဲ့သော မိတ်ဆွေတွေလည်း ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော်လည်း ကိုခန့် "မယ်ခင်"ကို မမြင်ဘူးသလို ကိုခန့်၏ ဇနီးကိုလည်း သူက မမြင်ခဲ့ဘူးပါ။

ကိုယ့်အရာရှိ၏ ဇနီး ၊ ကိုယ့် company က ဆရာ၏ ဇနီးကိုမျှ မမြင်ဖူးဘူးဆိုတော့

"လွန်တယ်"ဟု ထင်ကြလိမ့်မည်။

ကိုခန့်တို့ မင်္ဂလာဆောင်သည့်နေ့က သူသွားပါသည်။ ။

ခမ်းနားသိုက်မြိုက်လွန်းလှသော မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် သူသည် ခပ်ရိုးရိုးပွဲတက်သူသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ကိုခန့်နှင့် သူ့ဇနီးကို အဝေးကတော့ မြင်လိုက်ရပါသည်။ သို့သော် စကားပြောခွင့်မရခဲ့။

ကိုခန့်ကိုလည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါ။ သူ့မှာ က ဧည့်သည် တွေအများကြီးကို ဧည့်ခံနေရတာဆိုတော့ သူ့အပြုံးက ဘယ်သူ့ကို ပြုံးနေလို့ ပြုံးမှန်းတောင် မသိရတဲ့ အပြုံးမျိုးတွေနဲ့ ဆိုတော့ ကိုယ်ကလည်း ခေါ်လို့ မကောင်းဘူးလို့ တွေးပြီးကျွေးတာတွေစားပြီး သူ ပြန်လာခဲ့၏။

ကိုခန့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ သူလည်း "မယ်ခ"နှင့် အိမ်ထောင်ကျခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့ ကိုခန့်မလာပါ။

သူတို့ ဂျပန်ကိုဆိုလား၊ ဩစတြေးလျကိုဆိုလား၊ ဩစတီးရီးယားကိုဆိုလား ဟန်းနီးမွန်းထွက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူ့ဇနီးကိုလည်း ကိုယ်မမြင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဇနီးကိုလည်း သူမမြင်ဘူးသော ရင်းနှီးသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဖြစ်နေကြပါသည်။ ။

အခုတော့ သူက ကိုယ့်ကိုခေါ်ပြီမို့ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

သူဝင်သွားတော့ သူ့ဆရာ "ခန့်"သည် ကားစတန်မာတစ်ယောက်နှင့် စကားပြော၍ နေသဖြင့် သူမတ်တတ်ရပ်နေတုန်းမှာ ဆရာခန့်က သူ့ကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ရင်းက နံဘေးနားတွင် လွှတ်နေသော ခုံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သဖြင့် သူ ဘာစကားမျှမပြောတော့ဘဲ ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

"ကိုယ့်လူ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကတော့ နားလ

ညီတာပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီ Company ဘုတ်အဖွဲ့က လူနှစ်ဆယ်လောက်ရှိတော့ သူတို့ ကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နားလည်ပေးနိုင်မှာလဲ။"

"ဆရာခန့်ရယ် ဆရာက ဒီမှာ အကြီးဆုံးပဲဆိုတော့ သူတို့ နားလည်အောင် ပြောမပေးနိုင်ဘူးလား။"

ကာစတန်မာ၏ စကားဆုံးသည် နှင့် ဆရာခန့်က အားရပါးရ ရယ်နေသည့်အတွက် "ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ"ဆိုတာကို သူလည်း နားမလည်ဘဲနှင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ထိုင်နေရခြင်းကြောင့် စိတ်တော့မရှည်နိုင်တော့ဘဲ တို၍ သွား၏။

"ကိုဇော်ဝင်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သူဌေး မဟုတ်ဘူး နော် ဝန်ထမ်းခင်ဗျာ၊ ဒီ company က ပုဂ္ဂလိက company ပိုင်ဆိုပေမယ့် ဝန်ထမ်းဆိုတာ သူဌေးရဲ့ ကျွန်ပါပဲဗျာ၊ ဒီတော့ ရှယ်ယာအယောက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ company တစ်ခုမှာ အမှားတစ်ခုကို အယောက်နှစ်ဆယ်လုံးက ကျွန်တော်ပြောသမျှ ယုံကြည်လာအောင် ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးကို သုံးရမှာလဲ။"

ဆရာခန့်၏ စကားဆုံးသောအခါ တစ်ဖက်က ကာစတန်မာသည် တိတ်၍ သွားပြီး ဆရာခန့်ကိုကြည့်၍ နေသည် ။ ဆရာခန့်ကလည်း သူ၏ ပြုံးနေကြအပြုံးကိုပြုံးရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဆုံးစကားပြောပြီးစဉ်ကအတိုင်း ဖြန့်၍ ခင်းထား၏။

"ဒါဆို ကျွန်တော် ... ဘာလုပ်ရမလဲ"

"ငွေကို ရအောင်ရှာဆပ်ပါ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် တရားရုံးကို တက်လိုက်ပါ။"

"ဘယ်နေ့ နောက်ဆုံးထားပြီး ပေးရမှာလဲခင်ဗျာ"

"သုံးရက်အတွင်းပဲ ဒီနေ့က စလို့ ပေါ့"

"ငါးရက်တော့ ထားပါလား ဆရာရယ်"

"ကျွန်တော့်ကို ဆရာလို့ မခေါ်နဲ့ ၊ ကျွန်တော်က ဆရာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်လူက ငါးရက်လိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ပြောပေးလို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကတိတော့ တည်ရမယ်"

"စိတ်ချပါဆရာ ..."

"မခေါ်ပါနဲ့ ဆို ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ ... ကျွန်တော်ကလည်း အချိန်ကို လိုလိုပိုပိုတောင်းထားတာပါ၊ ပြည်မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ခြံကလေးကို သွားပြီးပေါင်ရမှာ မို့လို့ပါ"

ထိုအချိန်တွင် ဆရာခန့်သည် တိတ်၍ သွားပြီး ညာဘက်လက်နှင့် သူနှုတ်ခမ်းကို သူပိတ်ထားရင်း ရှေ့က ကာစတန်မာကိုကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကို သူခါရမ်းသည် ။

"မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ တာဝန်အရကျတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှောင်လို့ မရတဲ့ အတွက် ပြောရတာပါ။ ကဲဗျာ ... ဒီလျော်ရမယ့်ငွေကြေးပြီးရင် ခင်ဗျားကို ဒီ company က ပစ္စည်းတွေ ပြန်ချပေးအောင် ကျွန်တော်ပြောပေးမယ်ဗျာ"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ"

"မခေါ်ပါနဲ့ ဆို"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ"

"အာ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ကဲ ... ခင်ဗျား ... သွားလို့ ရပြီ"

ဆရာခန့်စကားဆုံးသည် နှင့် အကြွေးရှိသော ငတ်သည် ငါးမျှားချိတ်တွင် မိသောငါးကို ငါးမျှားသူက တစ်ချက်တည်းဖမ်း၍ သုတ်လိုက်သကဲ့သို့ သုတ်ချေတင်၍ လစ်လေတော့၏။

ဆရာခန့်က လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ခင်းပြီး သူ့ကို မဲ့ပြုံးကြီးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် သူကလည်း စပ်ပြီးပြီးနှင့်ပြန်၍ ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်ချိန်တွင် စာဝင်စာထွက်မှ စာရေးမလေးက ဖိုင်များ နှင့် ဝင် လာပြီး လက်မှတ်ထိုးရန် ပေးသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောစရာစကားများ ခဏသိမ်းထားမည်ဟု တိတ်တဆိတ်သဘောတူပြီး ငြိမ်နေလိုက်ကြရ၏။

"ဆရာခန့်"သည် လက်မှတ်များကို ကြည့်လည်း မကြည့် စိတ်လည်း ပါဟန်မတူဘဲနှင့် ခပ်မြန်မြန်ပင် ထိုး၍ ချလိုက်၏။

"ငါ့အခန်းကို ဘယ်သူမှ မလွတ်နဲ့ တော့လို့ ခင်လဲ့ဝင်းကို မင်းသွားပြောလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ"

"ငါ့ကို ဆရာလို့ မခေါ်နဲ့ လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ"

ဆရာခန့်၏ အော်သံကြောင့် ကောင်မလေး ကြောက်သွားဟန်တူပါသည် ။

ထိုကောင်မလေးက လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်လောက်ကမှ အသစ်ခန့်ထားသောသူ ဖြစ်၏။ ကောင်မလေးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်ဦးမည်ဟု ထင်သည် ။ နာမည်ကိုတော့ သူမသိပါ။

"ငါးခါတော့ ပြောပါရင်"

"အင် ..."

ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာခန့် ကိုယ်တိုင်လန့်၍ သွားသည်။ ။

"သွား ... သွား ... နင်သွားတော့"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင် ..."

ကောင်မလေးထွက်သွားတော့မှ သူနှင့် ဆရာခန့်တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် အတန်ငယ်စိုက်ကြည့်လိုက်ကြပြီးမှ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။ ။

ရယ်သံတွေကုန်သွားတော့ ကိုခန့်သည် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ပြုံးနေ၏။ ဘာတွေကို စဉ်းစားပြီး ဘာတွေကို သဘောကျလို့ ဘာကြောင့်ပြုံးနေရတာလဲ၊ ခေါင်းကိုတညိတ်ညိတ်လုပ်နေရတာလဲ ဆိုတာကို ကိုဘသိချင်ပါသည်။ ။

ခဏကြာတော့ ပြုံးနေရာမှ ကိုခန့်သည် ပြန်တည်သွားပြန်သည်။ ။ စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့်ခေါက်သည်။ ။ ပြီးတော့ မရယ်မပြုံးမျက်နှာဖြင့် ခုံကို လက်ချောင်းကလေးတွေဖြင့် ခေါက်နေပြန်သည်။ ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချပြန်သည်။ ။ ကိုခန့်၏ လက်ချောင်းကလေးတွေက ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်၊ လက်သဲကို ညီညီညာညာလှီး၍ ထားသည်။ ။ လက်ချောင်း၏ ဒုတိယအဆစ်မှာ အမွှေးနုစိမ်းကလေးတွေက လှပစွာထိုးထွက်နေကြတာကို ကိုဘငေးမိပါသည်။ ။

"ဒီလိုဗျာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ခင်တယ် ကိုဘ၊ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး၊ အေးလေ ခံစားချက်ဆိုတာမျိုးက ပြောပြရေးပြလို့ လည်း ရတာမှ မဟုတ်တာကိုး၊ ဘယ်နှဲ့ လဲ ကိုဘ"

"ဆရာပြောတာ မှန်ပါတယ်ဆရာ"

"လာပြန်ပြီလား ဒီဆရာ"

ကိုခန့်က ရှေ့ရိုရှေ့ရဲထိုင်နေရာမှ smart ဖြစ်အောင် ပြန်ထိုင်ရင်း
ကိုခန့်က ဟောက်သံလည်း မဟုတ်၊ ဒေါသသံလည်း မမည်၊ ရင်းနှီး
သော လေသံဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

"အဲဒီကိစ္စက သိပ်ရှုပ်တယ် ဆရာ"

"လာပြန်ပြီ"

"ခဏတော့ သည်းခံပြီးနားထောင်ပေးပါ ဆရာ၊ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်
ရင်းနှီးတယ် ဆိုပေမယ့် ရာထူးနဲ့ နေရာက မိုးနဲ့ မြေလို ကွာပါတယ်ဆရာ၊
ကျွန်တော်က ဆရာ့ထက် အသက်ကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် အသက်နဲ့
ရာထူးက တိုက်ရိုက်အချိုးမကျဘူးဆရာရဲ့ ၊ သွယ်ဝိုက်သောနည်းနဲ့ လည်း
အချိုးမကျဘူး၊ ပြောင်းပြန်အချိုးလည်း ကျချင်မှ ကျတာ"

"အင်းလေ ... ခင်ဗျားက စာရင်းအင်းဘက်ကလူလို့ ရိုက်မစစ်ဘဲ စကားပြောကြည့်တာနဲ့ တင် ပေါ်တော့တာပဲ ကဲ ... ဆက်စမ်းပါဦး"

"နောက်ပြီးတော့ ဆရာက မှာ ထားတယ်၊ လူရှေ့သူရှေ့ကျရင်တော့
ခေါ်ရင်ခေါ်၊ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုရင်တော့ မခေါ်နဲ့ ဆိုတာကြီးကို ပြောချင်တာဆရာ"

"အင်း ... ပြောပါဦး"

ကိုခန့်က ခုံကိုတံတောင်နှင့်ထောက် မေးကိုလက်ဖဝါးနှင့်ထောက်
ထားရင်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။

"ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ လူဟာ လူတစ်ယောက်ကို

နာမည်တစ်မျိုးနဲ့ ပဲ ဆက်ဆံလို့ ရတယ်ဆိုတာပဲဆရာ၊ ဒီနေရာမှာ ဒီလို
ခေါ်၊ ဟိုနေရာမှာ ဟိုလိုခေါ်ဆိုရင် အဲဒီလူရူးမှာ ပဲဆရာ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ဂျပလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းကခေါ်တာဆရာ၊ အခု ဒီcompany ကိုပဲတွေ့သွင်းနေတဲ့ ဖိုးချွန် ... အဲအဲ တင်ကိုမြင့် ဆရာ ဒီကောင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆရာဘလို့ ခေါ်ဖို့ ကြိုးစားတာ မရဘူးတဲ့ ၊ ဆရာဘလို့ ခေါ်လိုက်ရင် သူ့ဝိညာဉ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို မတွေ့သလိုပဲတဲ့ ဆရာ၊ ဟုတ်တယ်ဆရာ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ဖိုးချွန်လို့ ခေါ်ရမှ အားရတယ်ဆရာ၊ ဦးတင်ကိုမြင့်ဆိုရင် ဘာမှ ခံစားလို့ မရဘူးဆရာ။ နှုတ်ကျိုးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလားမသိဘူး ဆရာ ..."

"အင်း ... ခင်ဗျားပြောတာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတယ်ကိုဘ၊ ခွေးတွေဟာ သူတို့ နာမည်ခေါ်မှ လှည့်ကြည့်တတ်ကြတာ မဟုတ်လား"

"ဟာ ... ဆရာ ... ဆရာဥပမာက ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းတော့ ရှိပါရဲ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုးလွန်းပါတယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာ"

ကိုခန့်က တစ်ချက်စဉ်းစားရင်း အားရပါးရရယ်လိုက်သဖြင့် သူပါ အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည် ။ ထိုသို့ ရယ်မိသည် ကိုပင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးရင်း ထပ်ရယ်လိုက်ကြပြန်သည် ။

ခဏကြာတော့မှ ရယ်သံများ သည် တစ်စတစ်စတိုး၍ သွားပြီး "ဟင်း" "ဟင်း"ဟု သာ အသံပြုနိုင်ကြတော့လောက်အောင် အမောရယ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

"ကဲ ... ကိုဘ ခေါ်ချင်သလိုသာ ခေါ်တော့ဗျာ"

"ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ ဆရာခေါ်ရင် မကြိုက်တာလဲ"

ကိုဘစကားကြောင့် ကိုခန့် အနည်းငယ်မျက်နှာကိုတည်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုမျက်နှာမျိုး ကိုခန့်ဆီမှာ တွေ့ရပြီဆိုလျှင် တည်တည်တံ့တံ့ ပြောတော့မယ်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ ကို ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတည်းက စာလည်း သင်၊ ပြုပြင်ဆုံးမလည်း လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ လူကြီးတွေကို "ဆရာ" "ဆရာမ" လို့ ခေါ်တာ သိပ်အရသာရှိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ်ရဲ့ "ဆရာ"ဆိုတဲ့ စကားလုံးကတော့ လမ်းဘေးက ခဲလုံးတောင်မှ ရုတ်တရက်ရှာရခက်နေဦးမယ် ဆရာတွေကလည်း သိပ်ပေါတာပဲ"

ကိုဘလည်း ဆရာ့စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

"ကားမောင်းတဲ့ လူကလည်း "ဆရာပဲစဉ်းစားကြည့်ဦး ဒီနဲ့ တာမွေ တင်ဆရာ နှစ်ထောင်ပေးရမှာ လမ်း၅၀ ကိုသုံးထောင်ပဲတောင်းတာတဲ့ ဆရာတဲ့""

"ပြီးတော့ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ သူကလည်း ဈေးမှန်ပါဆရာ၊ ဆရာငှားချင်တဲ့ ဆိုက်ကားငှားပါ ဆရာပြောတဲ့ ဈေး မရဘူးဆရာတဲ့။ ဆရာ မနေ့က အူမကြီး ဆရာ့အတွက်ချန်ထားတာ ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲတဲ့ ၊ ဆရာ ဒီအရက်ပုလင်းနော်၊ အဖုံးဝမှာ ဘော့စေ့တွေပါတယ် ဆရာ ဘာမှ ပြန်လုပ်လို့ မရဘူးဆရာ၊ Rum ပုလင်းတွေ ဘာတွေမရှိဘူးလားဆရာ၊ ဒီတော့ "ဆရာ"ဆိုတဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ ၊ နေရာတကာ "ဆရာ"ခေါ်နေတာကိုးဗျ၊ နာမည်မသိလည်း ဆရာခေါ်ရင် ပြီးတဲ့ ဘဝကို ရောက်နေတော့ ဆရာလို့ အခေါ်ခံရမှာ ကြောက်ကြောက်လာလို့ ဗျာ၊ ဒါတောင်မှ ကိုဘတို့လို ရင်းနှီးတဲ့ လူကို လူရှေ့တော့ ခေါ်ပါပြောရသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ရင်ထဲ အသည်းထဲက လာတဲ့ ဆရာမဟုတ်ဘဲ နှုတ်ဖျားကလေးက ပေါ့ပေါ့ကလေးခုန်ဆင်းလာတဲ့ "ဆရာ"

တွေကို ကျွန်တော် အခေါ်မခံချင်လို့ ပါ"

ကိုခန့်သည် ထိုကိစ္စကို အသေအချာတွေးထားဟန်တူသည်။ အခု ပြန်ပြောတော့ တွေဝေစဉ်းစားနေခြင်းမရှိ တစ်ဆက်တည်းကို ပြောချသွားသည်။ နောက်ပြီး ကိုခန့်ပြောတာတွေက သူတို့ လည်း ကြုံခဲ့ဖူးပါပြီ။ သို့သော် ကိုခန့်လို အလေးအနက်ထားပြီး မဆင်ခြင်ခဲ့လို့ သတိမထားမိလို့ သာ ထိုသို့အတွေးမျိုး မရခြင်းဖြစ်သည်။

"ဆရာက သိပ်အပြောကောင်းတာပဲ၊ ဆရာ စာတွေ ဘာတွေ ရေးပါလားဆရာ"

"ရေးတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မကျချင်က ရေးဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ စာပို့လောကမှာ ခင်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ နာမည်ကတော့ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ"

"စာရေးတာဆို စာပို့လောကဆိုတာ ဘာလဲဆရာ၊ စာပေလောကကို ပြောတာလား"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားမိသွားပြီ။ စာပို့လောကဆိုတာ ကိုယ်ရေးပြီးသားစာကလေးတွေကို လိုက်သာပို့နေရတာ တစ်ပုဒ်မှ မပါလို့ ကိုယ့်စာကိုယ်ပို့ရတဲ့ ကလောင်သစ်တွေကို ခေါ်တာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"အဲဒီမိတ်ဆွေတွေ အားလုံးကို "ဆရာ"ပဲဗျ၊ "ဆရာ"ဆိုတာက သူ့ကိုယ်ပိုင်ဝက်ဆိုက်တစ်ခုလိုကို တင်ထားတာ "ဆရာမီးတစ်တို့ လောက် "မတော်လို့ ပါဆရာ sorry နော်" "ဆရာနဲ့ ဒီအင်္ကျီသိပ်လိုက်တယ်ဗျာ" အဲဒီလိုဆရာကိုရေလဲသုံးတော့ ကျွန်တော် တော်တော်အမြင်ကတ်တယ်။ ဘေးကနေကြည့်တော့ ဒီကောင် ဖားပြီးခေါ်နေတာကို သိသိသာသာကြီး

မြင်နေပေမယ့် အခေါ်ခံရတဲ့ လူကတော့ မမြင်ဘူး ကိုဘရ။ ဒီကောင့်ဝတ္ထုတွေဘာတွေက လတိုင်းလိုလိုပါတာပဲ။ ဝတ္ထုတိုသုံးလေးပုဒ်လောက် ပါပြီး သူက သူ့ကိုယ်သူ "ဆရာ"လို့ ပြန်သုံးတာပဲ။ "ဆရာအတွက် ကဏ္ဍ အသစ်ရရင်တော့ ရေးမယ်လေတို့ ၊ အဲဒီနေ့ ဆရာမအားဘူးတို့ ဖြစ်လာတယ်"ကျွန်တော်လည်း အဲဒီကတည်းက ဆရာဆိုတာကို မုန်းသွားတာပဲ။

"ကျွန်တော်တို့ ခေါ်တာကတော့ ရိုးရိုးပါပဲဆရာ"

"အေးဗျာ ... အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် လေ့လာပါဦးမယ်"

ကိုခန့်က မောလျှော့ပြောရင်း နောက်မှီကို မှီချလိုက်သည် ။ ကိုခန့် တကယ်မောသွားဟန် တူပါသည် ။

"အေးဗျာ ... ဒီဆရာကိစ္စ ဝင်ရှုပ်တာနဲ့ ခင်ဗျားကိုခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စတောင်မေ့သွားပြီ။ ကိုဘကို ကျွန်တော်ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုင်တွယ်ရတဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေက နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကို ဒီဂဏန်းတွေက နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဒီလိုတိုက်နေကြမှာ ပဲဆိုတာ ..."

ကိုခန့်က သူလက်ချောင်းကလေးတွေကို ဆုတ်ချည်ဖြန့်ချည်လုပ်၍ ပြသည် ကို ကိုဘက ငေးနေမိသည် ။ ထိုသို့ငေးရင်း အတွေးက "ငါ့ဆီမှာ ဆရာလို လက်ချောင်းပြည့်ပြည့် စိမ်းစိမ်းလေးတွေရှိရင် ကောင်းမှာ ပဲ"ဟု စဉ်းစားမိသည် ။

ကိုဘ၏ ရှုမငြီးသော ချစ်ဇနီးက သူ့ကို ဂရုမစိုက်၊ အေးစက်စက်နေခြင်းမှာ ဆရာလိုလက်ချောင်းကလေးတွေ ၊ ဆရာလို လက်ဆစ်က အမွှေးစိမ်းကလေးတွေ မရှိလို့ ပဲနေမှာ ဟု သူတွေးမိသွားသည် ။
